

Jujol, l'arquitecte dels somnis.

34 Personatges

Escena 1: Infantesa a Tarragona

Personatges: 6

- *Jujol (infant)*: Somiador i inquiet. (7)
- *Pau i Toni*: Amics del poble, amb ganes de jugar. (3+3)
- *Pare*: Home treballador, pràctic. (1)
- *Veí*: Persona rígida que no entén la creativitat de Jujol. (2)
- *Mestre*: Educador que veu potencial en en Josep. (2)

Narrador: "Som a Tarragona, aquí, en Josep Maria Jujol, un nen amb ulls d'artista, veu parets com a llenços i pedres com a obres d'art. Els altres nens només volen jugar, però en Josep vol crear. I d'aquí sorgeix el conflicte: la imaginació d'en Jujol contra la incomprensió dels altres."

Diàleg:

Pau (amb una pilota a la mà, mirant en Jujol amb curiositat): "Ei, Josep, per què sempre t'estàs amb aquests guixos dibuixant la paret? Vine a jugar a futbol!"

Jujol (amb entusiasme, assenyalant les pedres a terra): "Dibuixant? Això no són dibuixos, Pau! Mira-les bé, són finestres per un castell! I d'aquí —" (assenyala un punt de la paret)— "hi farem una torre de vigilància per veure tot el poble."

Toni (esbufegant, dubtós): "Un castell? En aquesta paret? Jo només veig un munt de gargots."

Jujol (amb els ulls brillants, convençut): "És que tu no hi veus més enllà, Toni. Tanca els ulls i imagina't... un castell fet de fulles, amb finestres de colors, i una torre ben alta! Serà una obra d'art!"

Pau (amb una rialla): "Castell de fulles? Amb les primeres ventades, adéu castell!"

Toni (somrient amb complicitat): "Potser podríem jugar a futbol al pati d'aquest castell, no? Així tindríem un camp privat!"

Jujol (mirant-los, amb to seriós): "El futbol és massa avorrit. Crear és molt més divertit! Puc fer que qualsevol cosa es transformi en una meravella... si em deixeu una estona més."

(En aquest moment, entra el **veí**, amb cara de pocs amics.)

Veí (amb veu autoritària): "Heu vist què esteu fent a la meua paret? Això no és un taller de pintura, nois! Fora d'aquí abans que truqui al teu pare, Josep."

Jujol (amb un somriure): "Però, senyor, només volia embellir-la. Li he posat colors! El gris és massa trist. La seva paret serà la més bonica de tot el poble."

Veí (amb to rígid): "Bonica? Jo la vull neta, no una galeria d'art!"

(Entra el **pare** d'en Jujol, amb les mans a la cintura, una mica exasperat.)

Pare: "Josep, quantes vegades t'he dit que deixis de molestar els veïns amb aquestes idees boges? Els teus somnis poden esperar, però la feina i el respecte no. Ara deixa la paret en pau."

Jujol (una mica decebut, però sense perdre l'entusiasme): "Però pare, no és una idea boja! Tothom veuria la bellesa si es deixessin portar una mica més per la imaginació..."

(El **mestre**, que ha estat observant en silenci, s'acosta amb un somriure comprensiu.)

Mestre: "Josep, les teves idees són bones, molt bones. Però abans de pintar les parets de la gent, per què no poses aquests pensaments en paper? Un artista ha de saber on canalitzar la seva creativitat."

Jujol (amb un gest de dubte): "En paper? Però... el paper no té vida com la paret! No fa ombres, no canvia amb el sol..."

Mestre (somrient): "És cert, però és un bon lloc per començar. Qui sap? Potser d'aquí uns anys, les teves obres estaran a totes les parets del món!"

Toni (riu): "Josep, si acabes sent famós, jo vull que em construeixis una torre ben alta des d'on veure tot el poble... i els camps de futbol!"

Jujol (amb un somriure juganer): "Fet! Però només si la torre és de fulles i les parets del castell són de colors!"

Narrador: "I així, entre somnis i rialles, en Josep aprèn que la creativitat necessita paciència i un espai per florir. Potser avui no podrà pintar la paret del veí, però dins seu, sap que algun dia transformarà el món... un somni alhora."

Escena 2: Estudis a Barcelona

Personatges: 5

- **Jujol (jove):** Ambiciós però insegur. (4)
- **Amics 1 i 2:** Companys d'universitat. (4+4)
- **Professor:** Veu l'esperit creatiu de Jujol. (1)
- **Gaudí:** El famós arquitecte que guia en Jujol cap a la seva veritable vocació. (2)

Narrador: "Ara en Josep, ja més gran, es mou pels carrers de Barcelona amb la seva cartera plena de dibuixos. Estudia arquitectura, però no tot és tan fàcil. Entre línies rectes i proporcions perfectes, en Jujol es pregunta si hi ha un lloc per a la seva manera de veure el món... un món més corbat, més viu."

Diàleg:

Amic 1 (fent un cop d'ull als seus propis esbossos, amb un somriure orgullós): "Mira això, Josep. Aquesta planta que he dibuixat és perfecta. Proporcions exactes, angles precisos. Això sí que és arquitectura pura!"

Amic 2 (amb un gest exagerat, com si fes una gran revelació): "I jo... he dibuixat un gratacel amb línies rectes que semblen més fermes que el mur d'un castell medieval. Els professors estan encantats, per descomptat."

Jujol (dubtós, mirant els seus dibuixos amb formes corbes): "Doncs... jo... no puc fer línies rectes. Cada cop que agafo el llapis, em surt tot arrodonit. Veig les formes com les fulles dels arbres o com les onades del mar. Tot es mou, tot té vida."

Amic 1 (amb un somriure escèptic, mirant en Jujol amb una cella alçada): "Fulles? Ones? Josep, a qui li agraden les fulles en arquitectura? A no ser que vulguis ser... un jardiner?"

Amic 2 (amb to condescendent): "Mira, Josep, en l'arquitectura hi ha regles per una raó. Els clients volen seguretat, volen angles rectes i proporcions que no fallin. El que tu proposes... sembla més una decoració que no pas una estructura seriosa."

Jujol (amb una rialla tímida, però tossut): "Potser, però... no ho sé. Les línies rectes no em diuen res. Són fredes. I si hi ha formes més boniques i més naturals?"

(Entra el **professor**, que ha estat escoltant en silenci, amb un somriure savi.)

Professor (amb un to amable, però ferm): "Josep, no facis cas del que diuen els altres. Les teves formes són igual de vàlides, si no més. En l'art, no tot ha de ser tan... quadrat."

Amic 1 (amb to burleta): "Quadrat? Doncs és el que volen els clients! No estem construint castells de sorra aquí, professor."

Amic 2 (fent una rialla exagerada): "Castells de fulles, potser?"

Jujol (una mica més insegur, però sense perdre la passió): "Jo només penso que hi ha bellesa en les corbes. Les veig en tot: al cel, a les muntanyes, fins i tot en el vol d'un ocell."

(En aquest moment, apareix **Gaudí**, amb la seva mirada intensa, i s'apropa a en Jujol.)

Gaudí (amb un somriure tranquil): "Josep, les formes de la natura sempre són més fortes que les línies rígides de l'home. El món està ple de formes naturals que esperen ser descobertes, i tu tens el do de donar-los vida."

Amic 1 (fent una reverència a Gaudí): "Oh, el gran mestre Gaudí. Suposo que si vostè ho diu, haurem d'escoltar."

Amic 2 (amb un somriure fingit): "Sí, però jo seguiré dibuixant els meus angles rectes. Ja sabeu... per si un dia es cansen dels castells de fulles."

Jujol (amb els ulls brillants, mirant Gaudí amb admiració): "De debò creu que les meves formes tenen sentit? No són massa... extravagants?"

Gaudí (amb to paternal): "No hi ha res de dolent en ser diferent, Josep. Al contrari, és el que el món necessita. Les teves formes són úniques, i el món només es pot transformar si hi aportes la teva visió. Recorda això: qui no es conforma, crea."

Narrador: "I amb aquestes paraules, en Jujol troba el camí. Ara sap que la seva visió del món, tot i que diferent, és el que el farà triomfar. Potser no seguirà les normes convencionals, però crearà les seves pròpies. I això és el que el farà gran."

Escena 3: La col·laboració amb Gaudí

Personatges: 6

- **Jujol:** Apassionat per les noves formes i materials. (2)
- **Gaudí:** Guia artístic. (1)
- **Marta i Xavi:** Col·laboradors escèptics.(2+2)
- **Client 1 i Client 2:** Dubten dels mètodes no convencionals de Jujol. (1+2)

Narrador: "Jujol ja és un arquitecte consolidat, treballant amb el gran mestre Gaudí. Però les seves idees, sempre avançades al seu temps, sovint causen confusió. Avui, Jujol es troba davant un nou repte: convèncer els seus col·laboradors i clients que el que sembla un desastre és en realitat una obra mestra."

Diàleg:

Xavi (Parlen apartats del grup entre ells mirant un munt de trossos de ceràmica): "Josep, vols dir que això és el material que hem de fer servir? Trossos trencats de plats i tasses? Sincerament, no sembla gaire... professional. Sembla que estem decorant un parvulari, no una casa."

Marta (amb cara de preocupació): "Això acabarà fatal! Els clients no volen veure un mosaic de restes del dinar. Volen marbre polit, parets llises. Ho veig venir, serà el fi de les nostres carreres."

Client 1 (A l'altre cantó parlen els clients amb Jujol, amb els braços creuats, desconfiat): "Jo he pagat per una cosa elegant, no per un munt de rebuig. Si la meva mare veu això, em deshereta."

Client 2 (mirant amb cara de pànic): "Això sembla més un traster que una obra d'art! Què en dirà la gent? Tothom es riurà de nosaltres."

Jujol (amb passió i gesticulant enèrgicament): "Però no ho veieu? Això no és rebuig! Cada tros trencat té una història, una vida pròpia. I quan els ajuntem, estem creant una nova història. Les peces, separades, poden semblar insignificants, però juntes formen una cosa més gran... més bella!"

Xavi (Li diu a la Marta discretament i amb sarcasme): "Així que... estem fent un Frankenstein de la ceràmica? Penso que això serà com aquelles escultures que només entén l'artista."

Gaudí (entrant amb un somriure tranquil, assenyalant els trossos de ceràmica): "Escolteu en Jujol. El que ell veu no és rebuig, és art. Ell veu bellesa allà on els altres només veuen coses trencades. I us puc assegurar que aquesta visió és la que transformarà el món."

Client 1 (amb una cella alçada, escèptic): "Transformarà el món? Bé, sempre he volgut ser part d'un experiment... però si surt malament, vosaltres m'ajudeu a vendre la casa, d'acord?"

Marta (Li diu al Xavi amb una rialla): "Podem incloure el Frankenstein al catàleg, potser té èxit. 'Casa trencadissa, només per a valents.'"

Jujol (amb to inspirador): "Confieu en mi. No es tracta de ser valent, es tracta de veure el que altres no veuen. D'aquí a uns anys, aquest trencadís serà més que una moda... serà la definició de bellesa. I vosaltres hi haureu estat des del principi."

Narrador: "Amb aquestes paraules, el dubte es dissipa. Els clients, inicialment incrèduls, accepten la proposta. Quan veuen el resultat, es queden sense paraules. El que semblava un munt de peces trencades, s'ha convertit en una obra d'art. Jujol demostra, una vegada més, que per transformar el món, cal veure més enllà del que és comú."

Escena 4: Construcció del Teatre Metropol

Personatges: 5

- **Jujol:** El creador visionari. (4)
- **Alcalde:** Home pràctic que busca convencions. (3)
- **Veïns 1 i 2:** Escèptics dels canvis. (2+2)
- **Client del teatre:** Espera una obra convencional. (1)

Narrador: "Ara, Jujol torna a Tarragona per un projecte especial: la construcció del Teatre Metropol. Però el poble, acostumat a allò tradicional, no entén les idees de Jujol, que sempre busca el que és nou i diferent. El conflicte entre l'arquitecte visionari i els habitants escèptics és inevitable."

Diàleg:

Alcalde (gronxant el cap amb preocupació): "Mira, Josep, aquí al poble estem emocionats amb això del teatre, però... no podem fer alguna cosa més... bé, normal? Sense tants colors i formes rares? Una cosa senzilla, per entendre'ns."

Veí 1 (" amb els braços creuats, mirant el plànol amb desconfiança): "Aquestes parets corbes... Què són? No és així com es fan les parets! Les parets, si són bones, són rectes."

Veí 2 (amb to sarcàstic): "Sí, a veure si ensopeguem amb una d'aquestes corbes caminant per la sala! Haurem de portar brúixoles per no perdre'ns!"

Jujol (amb un somriure entusiasmada, gesticulant amb les mans): "Però si les corbes són la gràcia! No veieu que la natura no té línies rectes? Les fulles, els rius, els núvols... Tot flueix! Aquest teatre serà un homenatge a la bellesa natural, un espai on la gent vindrà a somiar, no només a seure."

Alcalde (amb el front arrufat): "Somiar està bé, Josep, però què passa si ningú vol venir a somiar en un lloc tan... excèntric? Aquí, la gent vol coses senzilles i que funcionin."

Veí 1 (interrompent): "Sí! Que passarà amb la gent quan comencin a donar voltes per trobar la porta de sortida?"

Client del teatre (mirant el plànol amb una mica de dubte): "Josep, m'agrada que vulguis fer quelcom especial, però la veritat és que em preocupa que ningú ho entengui. No volem perdre espectadors. És un risc!"

Jujol (amb confiança, somrient tranquil·lament): "Confieu en mi i en la gent. Un cop entrin i vegin el que hem creat, no voldran marxar. Les parets corbes, els colors vius... Tot té un sentit. No estem fent un lloc només per veure obres, estem construint un lloc per viure-les."

Veí 2 (fent broma): "Bé, almenys si algú es perd, ja sabem a qui culpar!"

Jujol (riu): "Si es perden, serà de meravellats que estaran, no de desorientació!"

Alcalde (encara amb dubtes però més relaxat): "Josep, t'he de dir que tens molt de convenciment. Però... si la gent es queixa, a qui els envio? A tu o al senyor Gaudí?"

Jujol (amb un somriure): "A mi, sempre a mi! Ja tinc la solució: els donaré un recorregut guiat... o els deixaré explorar. Les formes arrodonides ajuden a trobar nous camins."

Narrador: "El conflicte es va resolent a mesura que Jujol explica la seva visió amb més passió. Els veïns, tot i escèptics, comencen a veure que potser aquest teatre no serà tan estrany com semblava. Quan el teatre està acabat, la bellesa de l'espai sorprèn a tothom. Allò que abans semblava impossible, ara es veu com una meravella."

Escena 5: La Crisi Creativa de Jujol

Personatges: 5

- *Jujol*: L'artista aclaparat. (5)
- *Mariona, Arnau, i Roger*: Amics que l'intenten animar. (2+3+3)
- *Gaudí*: Un vell mentor que torna a donar-li suport. (3)

Narrador: "Som en un moment difícil per al nostre arquitecte. En Jujol, l'home que va veure art fins i tot en les fulles seques, ara es troba... sec d'inspiració. Els seus amics el volen ajudar, però ell està tan desorientat com un esbós mal dibuixat."

Diàleg:

Jujol (amb cara de preocupació): "Ho he fet tot. He fet trencadís, ceràmica, corbes impossibles... però ara, miro una paret blanca i no sé què fer. És com... com un esborrany que no es pot acabar mai."

Mariona (amb to alegre): "Josep, tu? Sense idees? Això és com si un pastisser es quedés sense farina!"

Arnau (rient): "O com si un sabater anés descalç!"

Roger (amb un somriure): "Però què dius? En Jujol sense inspiració és com un peix sense aigua. Tard o d'hora et tornaràs a submergir en idees boges!"

Jujol (amb un to dramàtic): "És que... potser ja no hi ha més idees. Potser el món ja no vol les meves formes. Tot el que faig sembla... forçat."

Mariona (fent broma): "Forçat? Josep, t'he vist fer una columna de plats trencats i que semblés una obra mestra! Això no és forçar, això és màgia!"

Arnau: "I si no hi ha màgia, agafes algun trasto vell i molta cola i veuràs com tot fluirà."

Roger: "I una mica de cinta adhesiva. I voilà, una obra d'art!"

Jujol (somrient una mica): "Sí, però aquesta vegada la cinta adhesiva no m'ajudarà. Estic buit."

Gaudí (entrant en escena, amb calma): "Josep, els buits són necessaris. Són els espais on l'art pot tornar a créixer. Sense el buit, no hi ha canvi."

Jujol (amb un to de reverència): "Gaudí! Què he de fer? Com puc seguir? És que... no tinc més combustible."

Gaudí (amb un somriure savi): "Ah, el combustible! De vegades no cal cercar-lo, cal deixar que et trobi ell a tu. Vés, agafa aire, mira els núvols, mira el que t'envolta... I les formes tornaran. Els espais en blanc també són art, només cal saber veure-ho."

Mariona (assenyalant el cel): "Mira, Josep! Un núvol en forma de columna!"

Arnau (riure): "No serà un signe diví, oi?"

Jujol (amb un somriure recuperat): "Teniu raó. Potser només necessito mirar el món d'una altra manera. La creativitat no és com una olla plena, és com un riu... I ara està a punt de desbordar-se."

Gaudí (amb un toc humorístic): "Només assegura't de portar una canoa!"

Narrador: "I així, amb un somriure als llavis, en Jujol torna a trobar la seva inspiració. Perquè fins i tot els grans mestres necessiten una empenta, o un núvol amb forma de columna de tant en tant."

Escena 6: La Construcció de la Casa Bofarull

Personatges: 7

- **Jujol:** Un arquitecte determinat. (4)
- **Client 1 i Client 2:** Els propietaris de la casa amb idees tradicionals. (3+2)
- **Carme i Manel:** Col·laboradors de Jujol. (1+1)
- **Obrers 1 i 2:** Els constructors que dubten dels plans innovadors de Jujol. (1+1)

Narrador: "Ara, entrem a la Casa Bofarull, un projecte que en Jujol afronta amb passió, però també amb una bona dosi de paciència. No és fàcil quan el client vol una casa normal i tu tens visions de formes orgàniques per tot arreu."

Diàleg:

Client 1 (amb cara de preocupació): "Josep, quan vam dir 'tradicional' no volíem dir... això! On són les parets blanques i les línies rectes?"

Jujol (somrient amb confiança): "Les línies rectes són avorrides, fan migdiades quan no les mires! Necessitem corbes, vida! Vull que la casa sigui una experiència."

Client 2 (més escèptic): "No estic segur. I si la gent pensa que és massa... extravagant?"

Jujol (amb un to dramàtic): "Extravagant? Extravagant és posar dues finestres simètriques només perquè 'sempre s'ha fet així!'"

Carme (entre rialles): "Josep, t'estimem, però com executem tot això? Les teves idees són... genials però... difícils."

Manel (amb un somriure nerviós): "Sí, els obrers ja ens han preguntat si tenim alguna poció màgica per col·locar les teules d'aquesta manera."

Obrer 1 (des de l'altra banda de la sala): "Escolta, Josep, no és que no ens agradi innovar, però... has vist aquest plànol? És com si haguéssim de construir un laberint!"

Jujol (fent broma): "Ah, però és que aquesta és la idea! Una casa no només ha de ser pràctica, ha de ser un viatge!"

Obrer 2 (rient): "Un viatge, sí, però on? A la confusió?"

Jujol (amb solemnitat): "A l'ànima de la creativitat! Cada corba, cada detall us ensenyarà alguna cosa nova. Serà una casa que respira."

Client 1 (sospirant): "D'acord, Josep, confiem en tu... però si ens perdem pel laberint, ens posaràs senyals de sortida, oi?"

Narrador: "Malgrat les dificultats, els clients confien en Jujol i els obrers, malgrat les seves bromes, aprenen noves tècniques. La Casa Bofarull es converteix en un referent d'originalitat, demostrant que la creativitat pot fer meravelles, sempre que tinguis una mica de paciència... i sentit de l'humor."